

Η ΑΡΧΗΓΟΣ ΓΡΑΦΕΙΟ...

Ένα νέο χρόνο υποδεχτήκαμε πριν λίγες μέρες και ελπίζουμε, όπως κάθε χρόνο, στην εκπλήρωση ευχών για υγεία, αγάπη, επιτυχίες και Ειρήνη για όλους.

Εμείς τα μέλη του 2^{ου} Συστήματος Ναυτοπροσκόπων Αργοστολίου εκφράζουμε μια ακόμα ιδιαίτερη και σημαντική για το Σύστημα ευχή.
«Ευχόμαστε το 2019 να φέρει Βαθμοφόρους για το Σύστημα.»

Αλλωστε το ίδιο ζητήσαμε και από τον Αϊ Βασίλη στο γράμμα που του στείλαμε.

Ελπίζουμε πως η χρονιά που διανύουμε, η δεκάτη στην νεότερη ιστορία του Συστήματος, θα αποδειχτεί το ίδιο τυχερή με αυτή του 2009.

Μαζί με την ευχή και την ελπίδα πρέπει όπως έλεγαν οι Αρχαίοι Έλληνας να κινηθούμε κι εμείς.

«Συν Αθηνά και χείρα κίνει» λοιπόν.

Καλή χρονιά.

Η Αρχηγός του Συστήματος
Ντόνα Παλημέρη

ΝΑΥΤΙΛΟΣ

2^ο ΣΥΣΤΗΜΑ ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΩΝ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

Ιανουάριος 2019

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Η ΑΡΧΗΓΟΣ ΓΡΑΦΕΙ

ΕΝΑΣ ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ ΘΥΜΑΤΑΙ

Διεύθυνση αλληλογραφίας :

Στέλιος Ρετσίλας

Λεωφόρος Βεργωτή 24 @ Ιθάκης 28100

Αργοστόλι Κεφαλονιά

Email: retsilas41@yahoo.gr

ΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Ο χρόνος έφυγε, το Σύστημα έμεινε.

Έμεινε και λειτουργεί παρά τις αντίξοες συνθήκες και τις αρνητικές συγκυρίες με τις οποίες ξεκίνησε, ως γνωστόν, η προσκοπική χρονιά τον Σεπτέμβριο.

Αυτή η επιτυχία πιστώνεται στην Αρχηγό του Συστήματος και Αρχηγό της Αγέλης Ντόνα Παλημέρη, στην Αρχηγό της Αγέλης του 1^{ου} Συστήματος Μαρία Βαλλιανάτου καθώς και στα Μέλη της Επιτροπής Κοινωνικής Συμπαραστάσης του Συστήματος.

Οι δυο Αρχηγοί με περίσσιο προσκοπικό πνεύμα έκαναν πράξη το «εν τη ενώσει η ισχύς», συνεργάζονται και προσφέρουν στα Λυκόπουλα και των δυο Αγελών ένα πλούσιο και γεμάτο δράσεις πρόγραμμα.

Άξιες συγχαρητηρίων και οι δυο.

Σίγουρα υπήρξαν παράπλευρες απώλειες, τόσο για την Αγέλη αλλά κυρίως για την Ομάδα των Ναυτοπροσκόπων.

Λυκόπουλα αποχώρησαν διότι λόγο άλλων εξωσχολικών απασχολήσεων δεν μπορούν να συμμετέχουν στις απογευματινές συγκεντρώσεις.

Ναυτοπρόσκοποι αποχώρησαν λόγο της έλλειψης Αρχηγού. Όσοι έμειναν συμμετέχουν στις συγκεντρώσεις της Ομάδας του 1^{ου} Συστήματος.

Ευελπιστούμε το 2019 βρεθεί Αρχηγός και επαναλειτουργήσει η Ομάδα.

Χρόνια πολλά και καλά.

Ναυτίλος

Ένας πρόσκοπος θυμάται!

Κατά την άποψή μου κάθε άνθρωπος έχει τα 'δικά' του Χριστούγεννα, τη 'δική' του Πρωτοχρονιά.

Εγώ από τότε που έπαψα να είμαι παιδί, τα Χριστούγεννα είναι μια γιορτή μνήμης, ενώ η Πρωτοχρονιά μια γιορτή ελπίδας. Καταλαβαίνετε λοιπόν γιατί μ' αρέσει να ταξιδεύω με τις αναμνήσεις μου, άλλωστε πιστεύω πως όλοι κάνετε παρόμοια ταξίδια.

Σήμερα θα σας πω μια ακόμα προσκοπική ιστορία που έζησα ως ανιχνευτής.

Χριστούγεννα του 1954.

Ως Κοινότητα Ανιχνευτών είχαμε προγραμματίσει Χριστούγεννα σε μοναστήρι.

Κάποιος είχε προτείνει να πάμε στη μονή Δαμάστας στο Καλλίδρομο. Την βρήκαμε ωραία ιδέα όλοι.

Κάναμε τις σχετικές ετοιμασίες και ξεκινήσαμε προπαραμονή για τη Μονή. Μπήκαμε στο μικρό πούλμαν και δρόμο.

Είναι αλήθεια πως φύγαμε λίγο αργά και όταν φτάσαμε στο χωριό, στους πρόποδες του βουνού ο ήλιος είχε δύση. Αφήσαμε το χωριό και αρχίσαμε να "σκαρφαλώνουμε" τον απαίσιο λασπόδρομο ως τη μονή, καθώς είχε πέσει το σούρουπο για καλά, ενώ ένα ψιλό χιονόνερο έπεφτε κάνοντας τη διαδρομή ακόμα πιο δύσκολη.

Μεγάλη ταλαιπωρία η λάσπη, τρεις φορές αναγκαστήκαμε να κατέβουμε και να σπρώξουμε το αυτοκίνητο που είχε κολλήσει.

Όταν όμως είδαμε τη σκιά του μοναστηρίου μέσα στο σκοτάδι αναγαλλιάσαμε.

Ζέστη, φαγητό και ξεκούραση, αυτό ζητούσαμε εκείνη την ώρα για τα παγωμένα και ταλαιπωρημένα κορμιά μας..

Αλίμονο! Η μεγάλη κεντρική πύλη, ίδια καστρόπορτα σε τείχος, ήταν θεόκλειστη. Κορνάρουμε. Μόνον η ηχώ απαντάει. Ξανά κορνάρουμε. Τίποτα. Χτυπάμε την πόρτα. Καμία απόκριση. Φωνάζουμε. Σιωπή. Σηκώνουμε ολόκληρα αγκωνάρια και τα πετάμε στην μεταλλική πόρτα. Αντιβουίζει το βουνό, αλλά αντίδραση καμία. Εν τω μεταξύ έχει νυχτώσει για τα καλά, κάνει άγριο κρύο και χιόνι πλέον πέφτει για τα καλά.

Λέμε στον οδηγό να μας γυρίσει στο χωριό, αυτός αρνείται να κατέβει νύχτα τον λασπόδρομο. Έχει δίκιο, δεν αστειεύονται οι γκρεμοί γύρω-γύρω. Κάτω έχει ψιλό παγωμένο χιόνι. Πως θα βγάλουμε την νύχτα;

Αποφασίσαμε να κοιμηθούμε στο αυτοκίνητο τυλιγμένοι με τις κουβέρτες μας. Ένας φυλάει σκοπός. Αλλαγή βάρδιας κάθε τόσο.

Δεν κοιμήθηκε βέβαια κανένας. Χαράματα, λίγο πριν τις επτά, ξαγρυπνισμένοι και παγωμένοι βλέπουμε να ανοίγει η βαριά σιδερόπορτα.

Βγαίνει ένας καλόγερος καβάλα σε μουλάρι. Αγανακτισμένοι τον περικυκλώνουμε - τόση φασαρία κάναμε, είναι δυνατόν να μην μας ακούσατε; του λέμε.

"Κάτι ακούσαμε", λέει ατάραχος ο καλόγερος, "αλλά δεν ξέραμε τι ήτανε".

"Καλά κι' εσείς ευλογημένοι, συνεχίζει, δεν φωνάζατε: 'Πατέρες! Πατέρες!' να καταλάβουμε πως ήσασταν καλοί Χριστιανοί, να σας ανοίξουμε;"

Πέρασαν χρόνια, η παρέα σκόρπισε. Αλλά όποτε συναντιόμαστε η προσφώνηση του ενός προς τον άλλον είναι : "Πατέρες! Πατέρες!"

Στέλιος Ρετσίλας (ΚΙΜ)